

francoske republike Mak-Mahonom. Pravijo, da ima to političen pomen.

Na Koroškem je poslanec Knobloch položil poslanstvo. Liberalci zgubijo v njem močnega zagovornika.

Državni poslanec tržaške okolice in znani slovenski rodoljub g. Nabrgoj je pri neki svečanosti na svojem vrtu razvil lepo rdečo-belo-modro slovensko zastavo; ali zdajci pridejo policaji in mu njo iztrgajo. Kedar pa pruski potepuhi izobešajo pruske črno-bele boje, tedaj pa včasih žive duše policijske videti ni.

Gališki cesarjev namestnik grof Goluhovski in oče oktoberske diplome, je po dolgi bolezni umrl. —

Ogerski ministri delajo na to, da bi vsled nove pogodbe Ogerska mesto 30 samo 25 milijonov dolagala k skupnim državnim stroškom. Čudni Madjari zahtevajo, da bi tedaj mi njim robovali plačevajé na leto 75 milijonov.

Hrvatski ban Madžuranič je pobiranje denarjev za hercegovinske Kristijane dovolil.

Vnanje države. Najvažniši dogodek je upor slavjanskih Kristijanov v Hercegovini na Turškem. Uporniki dobivajo pomoči iz Črnogore in Dalmacije, ker je iz teh dežel neki več oboroženih čet prekoračilo mejo in se združilo z njimi. Govorica gre, da njih je uže 5000 mož ter da so Turkom pri Stoicu vzeli 3 kanone in posekali 250 mož. Črnogorci in Srbi v Belemgradu so jako iznemirjeni in utegnejo svoja kneza, Nikolaja in Milana prisiliti na vojsko, katerej se obadva še ustavljata. Milan je celo Beligrad zapustil in odšel na Dunaj, kder se je pogovarjal z našim cesarjem, s pruskim in ruskim poslancem. Iz Ljubljane je uže neki 80 mladih Slovencev érez Dalmacijo hitelo prostovoljno na pomoč. Tudi več naših regimentov je dobilo povelje, pripravljati se na pot proti turški meji. Kaj bo iz vsega tega, to bode prihodnost razkrila!

Za poduk in kratek čas.

Potovanje v Rim, Neapolj in domu.

F. Š. . . Kdor ne gre od doma, tudi domu ne pride, pravi slovenski pregovor. Taka je. Spomnil sem se tega pregovora jaz in gotovo tudi marsikdo, ki je letos zaslišal, da nameni mednarodno, t. j. vse katoliške narode zastopajoče poslanstvo potovati v Rim pred sv. Očeta, vidnega glavarja sv. Cerkve, da mu izpoveda pred vsem svetom svojo udanost in neomahljivo zvestobo, naj pride, kar hoče. Pregledavši denarno mošnjo in zanašajé se na zdravo svoje telo, sklenem ovemu poslanstvu pridružiti se, ob enem pa nagledati si lepo, po celem svetu za tega voljo slovito Italijo, posebno pa staroslavni Rim, vsem vernim Katoličanom sveto mesto. Zapustim tedaj 4. aprila t. l. svoje gnezdo ob slovensko-nemški meji v Sloven-

skih gorinah ter se podam v Maribor na južno železnico.

Moj namen ni, popisati vse, kar sem videl ali slišal na svoji italijanski poti; le nekatere prigodke hočem navesti, kateri so mene posebno zanimivali nadjajé se, da utegnejo čitatelje „Slov. Gospodarja“ kratkočasiti.

V Mariboru sem platil 73 fl. za vožnjo v II. razredu. Bogu se v varstvo izročim, zasedem železnega konja, ki je začel kaj urno dirjati proti jugu. —

Prvo mesto Celje ne potrebuje tukaj obširnišega popisovanja. Vsaj ga itak mnogo od nas hodi prisiljenih ogledovat namreč: zatoženci, tožniki, priče in porotniki. Od Celja se suče železnica kraj tople Savine ter med gorami pridrdra do Zidanega mosta. Tukaj njo na levo potegne v Zagreb, na desno pa med visokim skalovjem tik šumeče Save v Ljubljano. Lega ljubljanskega mesta je krasna, in ni prazna baharija, če se Kranjci z njim ponašajo nazivljajoči ga: bela Ljubljana. Iz nad grada se vse mesto najbolje razvidi. Za mestom se razprostira širno močvirje. Po okolici se vidijo daljne in bližnje gore, iz kterih nas pozdravlja množica belih cerkev. Ob čistem zraku zagledaš proti severu zahodu tudi velikansko goro Triglav. V poslopje na gradu ne sme kdorbodi, ampak njegova vrata so odprta le hudodelnikom, ki se ondi pokorijo, in pa njihovim čuvajem. Človeka srce boli, kedar pomisli, kako ondi za trdnim zidovjem večjidel bolj mladi in krepki ljudje životarijo, med tem ko od njih poprej nadlegovani poštenjaki za nje delajo in pridno plačujejo. — Kraljica vsem ljubljanskim cerkvam je velika stolna cerkva s krasno kuplo. Tudi v franciškansko cerkev je vredno pogledati. Ljudstvo na Kranjskem je sploh pobožno. Tudi po delavnikih in popoldne nahajamo verne, ki presv. Reš. Telo obiskujejo in molijo. Dalje od Postojne se začne žalosten kraj, prava kamnita puščava — goličavni Kras. Ne vidiš njiv, ne travnikov, ne hoste, ne vinskih goric, vse je pusto, vse žalostno. Borno borovje ali brinje na črevelj visoko zeleni med trdim apnenim kamenjem. Tu pa tam klavarno hira kako drevesce. Neki se najde kak ogonjček v nižavi, katerega so pridne roke z med kamenjem nabrano zemljo nanosile. Moj Bog, sem si mislil, gledajé žalosten kraj, kak krasen vrt je naša štajerska dežela proti tej puštinji! Želel bi na nekatere tedne našim nezadovoljnim poslom in zapravljivim kmetovalcem, naj bi tje šli na Kras in se učili zadovoljnosti in zmernosti.

Skozi 5 tunelov se človek pelja, ter se zapustivši Prosek, kder dobro vino raste, naposled privleče do Nabrezine. Sedaj postaja srce potnika čedalje bolj nemirno, oko mu nepokojno išče in lovi prvi pogled na — morje, katerega še nikdar videlo ni. In glej! brž za Nabrezino se odgrne zavoj in čarobno leži pred teboj pod bre-

gom — sivo-plavo morje. Belim labudom ali gossem podobne plavajo po njem sem ter tje ribarske ladvice, v daljini pa, da njih komaj oko dosega, jadrajo kupčijske barke po svoji mokri poti bližajé se Trstu. Kako da je človeku pri srci, kedar prvič morje zagleda, to se ne more popisati. Bil sem ves zamišljen, ter sem se izdramil še le, ko je konduktér zavpil: Grignano. Tukaj na desni strani stoji čarobni grad Miramar, kate-rega je postaviti dal brat našega cesarja, nesrečni Mehikanski cesar Maksimilijan. Njegova radodarna roka je pusti kraj po dragih stroških spremenila v krasen vrt, poln čudovito lepih cvetlic in južnih dreves. Za Trst je bil ranjki gospod velik do-brotnik in skrben oče in prav so storili Tržačani, da so mu letos postavili vreden spomenik, ki je bil vpričo svetlega cesarja odgrnjen meseca aprila. Tržačan se spoštovanjem odkrije, kedar cesarja Maksimilijana imenuješ.

Od Grignane naprej se hitro smukne skozi tunel in zdajci sem bil na kolodvoru v Trstu. Ko spod kapa stopim, zapazim celo vrsto vozev in vo-začev, ki so glasno vabili prišlece, vsak v svojo oštarijo. Bil sem posvetno oblečen ter si mislil, da nihče v meni ne pozna duhovnika. Ali v tem trenutku me eden nagovori: „Hochwürden, wollen Sie zum Sandwirth“ (časti vredni hočete li k Sand-wirthu?). Pri tej priči mi nehoté pride na pamet prigodba, katero mi je pred 12 leti na Slatini pravil g. K. ravnatelj tržaške policije. Obiskal ga je namreč nekdo njegovih znancev. Ravnatelj ga povabi na obed. Ali znanec se izgovarja, češ, da ima seboj prijatelja duhovna, katerega ne more samega pustiti. „No, pa pridita obadva“, pristavi ravnatelj in povejte, kaki da je vaš duhovni to-variš! Ko se je to zgodilo, se poslovita in ravnatelj se poda v svojo uradnico. Gredé sreča člo-veka, na katerem kmalu zapazi znamnja, kakoršna mu je njegov znanec o svojem duhovnem prija-telji bil izpovedal. Torej stopi pred njega rekoč: ste li Vi gosp. duhoven K. . . ? „Zakaj me prašate in kdo ste?“ „Jaz sem ravnatelj policije.“ Mrzla rosa stopi preoblečenemu duhovnu na blede čelo. Prestrašen reče: „no, sedaj me je že nekdo škofu ova-dil, gotovo so po brzojavu me vjeti zaukazali.“ Škof so namreč župniku, ki je bil malokedaj doma, ostro prepovedali iti kam brez njihovega poseb-nega dovoljenja. Še le, ko ga je ravnatelj na obed povabil in razložil, od kod ga pozna, si je nemirno sree vtolažil.

Tako je tudi mene osupnilo, kedar me je oni človek kot duhovna pozdravil, čeravno nisem bil oblečen po duhovsko. (Nastavek prih.)

Smešničar 6. Zakaj gospodje tobak „šnof-ljeje“? Zato, ker imajo na zdol zakrivljene nose, sicer bi ga v nje sipali.

Razne stvari.

Telegram

iz Gradca „Slov. Gospodarju“: ustanovil se je tukaj odbor za ranjene Kristijane hercegovinske; pomagajmo našim bratom z obil-nimi doneski, duhovniki, narodnjaki, naprej!

Odbor.

Dostavek. Vredništvo „Slov. Gospod.“ rado sprejema darove, ter njih bo vestno pošiljalo od-bornu, bodi-si gračkemu ali ljubljanskemu, toda od-borniki se naj ali pri nas ali po Novicah ali po Slovincu spričajó, kdo da so.

(Pred celjsko porotno sodbo) bil je stari tat Lorene Friedau v 6letno težko ječo s postom obsojen; — Juri Osek in Fr. Imenšek zavoljo ropa vsak v 10letno ječo in vsake 14 dni z enim postom; — Mica Šeruga zavoljo detomora v 4letno težko ječo z mesečnim postom. — Mih. Mavčič in Blaž. Zelenko zavoljo ropa, prvi v 6letno, drugi v 10let-no težko ječo z mesečnim postom; — Ferd. Ši-mek tožen zavoljo uboja bil je nekriv spoznan; — Mih. Rožek zav. požiganja v 4letno težko ječo; in Karol Kramer, stari tat, v 6letno težko ječo in Jože Koje zav. cerkvenega ropa, ki je monštranco ukradel pri sv. Trojici, v 5letno težko ječo.

(G. Stare iz Monšberga) je po dražbi prevzel popraviljanje Savine struge od Krškega do Brežic.

(Ponarejeni bankovci) petniki se stepljejo ob štajersko-ogerski meji. Rusani so slabo in na narobni strani besedi: „Pet“ in „zlatych“ niste dru-ga od druge ločeni, kakor bi morali biti.

(G. Vokaun) je v Trbovlji 25. julija pred 150 kmetovalci govoril o gospodarstvu in sicer z dobrim uspehom, ker se je posluževal sloven-ske besede. Razlaganje nemško bilo bi zastoj. Duhovščina je mnogo pripomogla, da se je shod tako uspešno vršil.

(Nek tesar) na Dunaji ni hotel odpovedanega mu stanovanja izprazniti. Gospodar pošlje po 2 po-licaja. Toda razkačen tesar ubije prvega, drugega pa smrtno rani. Bil je uže enkrat v norišnici, pa so ga zopet izpustili.

(Tri gospodične) v Trstu so se ob enem usmr-tili. Pravijo, da njim je nespametno branje nič-vrednih, prismukastih knjig mlado pamet zmešalo. Prva je bila 19, srednja 17 in najmlajša še le 15 let stara.

(Mlad gospod) v Temešvaru je pri nekem go-stovanji gorečo cigaro na opak v usta vtaknil, si jezik požgal in v nekoliko dnevih po strašnih bo-lečinah na črnu umrl.

(Mariborskemu magistratu) se je od c. k. glavarstva vzela pravica, davke pobirati, ker je uže preveč bilo zaostankov.

(Dražbe.) 6. avgusta Krajner v Lugacu pri Cmureku. (3.) — 7. avg. Selič v Kunjertu. (3.)

Listič vredništva in opravištva: Dopisi od Sv. Mi-klauža, Andraša, Zreč, iz Podjunske doline prihodnjič! — G. M. G. v Celju: denar smo prejeli.